

[Bertel Dahlgaard.]

lance i Bedømmelsen af, hvad det er, vi foretager os med denne Eengangsskat. Vi har inden for vort Parti den Opfattelse, at det inden for Grænsen af det Beløb, der nu skal udskrives, er økonomisk set rigtigt, at de store Formuedannelser betaler den væsentligste Del af dette Beløb, simpelt hen fordi Omfanget af den kunstige Formuedannelse, der har fundet Sted under Tyskeretidens unormale Økonomi, langt overstiger den Kapitalinvestering, som der er Basis for i den kommende Tid, og som svarer til Landets økonomiske Forhold. Men ved Inddragning af de Midler, det her drejer sig om, bør man selvfølgelig først og fremmest hjemsege de egentlige Krigsgevinster, de Formuedannelser, der har grundet sig paa de særlige Krigskonjunkturer, og vi anser det for vigtigt, at vi ikke angriber den jævne Opsparing, der ikke er bestemt af Krigsforholdene, og som ogsaa vilde være foregaaet, hvis Krigen ikke havde været. Den jævne Opsparing er saa umaadelig vigtig i et Folks økonomiske Liv, og derfor har vi ikke villet række Haand til at angribe den.

Vi maa ogsaa vende os imod den ret gængse Betragtning, at derved bliver det kun en lille Kreds, som kommer til at yde deres Bidrag til den økonomiske Genopbygning. Lad mig sige til den højtærede Finansminister, at jeg tror, at Finansministeren har begaaet en stor taktisk Fejl ved, at han ikke forelagde denne Eengangsskat, samtidig med at han for 2—3 Maaneder siden forelagde Lovforslaget om de store Forhøjelser af de indirekte Afgifter. Den højtærede Finansminister valgte at gennemføre disse indirekte Afgifter isoleret, og derfor har de, der nu skal betale Eengangsskatten, glemt, at man maa se alle disse Skattepaalæg i Sammenhæng, at samtidig med at denne Skat paa 1 Milliard Kr. paalægges een Gang for alle, er der gennemført Skatter paa mellem 150 og 200 Mill. Kr. aarlig, som hviler paa de brede Befolkningslag.

Naar der samtidig med Formuestigningsafgiften nu ogsaa paalægges de gamle større Formuer en Afgift, finder det ikke en naturlig Begrundelse i, at de har profiteret af Krigskonjunkturerne, idet disse Formuer tværtimod har mistet en Del af deres Købekraft i Krigens Tid, men det maa finde en Begrundelse deri, at de store Formuer, der er reddet gennem Tidens økonomiske Revolutioner, har en ganske særlig Interesse i, at der bevarer et stabilt Pengevæsen her i Landet, og saa ogsaa maa finde sig i at yde Bidrag hertil. Men jeg finder det forsvarligt

og meget glædeligt, at alle har kunnet enes i Udvalget om den Tanke, jeg fremsatte under første Behandling, at man ved Paaligningen af denne Formueafgift i betydelig Grad burde værne de mindre Formuer, hvis Indehavere har ingen eller ringe Indtægt ved Siden af Formueindtægten.

Naar jeg nu har angivet disse Synspunkter, der er bestemmende for vort Partis Støtte til Finansministerens Forslag i den ændrede Form, det nu faar, maa jeg føje til, at det er vor bestemte Overbevisning, at Forudsætningen for, at denne Eengangsskat skal opfylde sin Mission i Landets Økonomi, er, at den efterfølges af en økonomisk Politik, som skaber Balance i Statshusholdningen, saa der ikke fra Statskassen fortsat udgaar en stadig inflatorisk Bevægelse.

Endvidere maa det være en Forudsætning, at Staten og alle Erhvervslivets Faktorer i Forening bremser alle Tendenser i Retning af at øge Produktionsomkostningerne, saa at Landets Konkurrenceevne over for den øvrige Verden ikke undergraves, og endelig til sidst, at enhver bidrager til, at Arbejdstempoet her i Landet inden for alle Erhvervslivets forskellige Forgørelser holdes paa et højt Stade, saa at vi kan naa frem til den Forgørelse af Vareproduktionen, som alene formaar at højne Befolkningens Levestandard.

Maa jeg til Slut sige, at netop fordi jeg er ganske klar over, at det ikke har været en behagelig Opgave for den højtærede Finansminister at skulle gennemføre denne for store Befolkningskredse saa ubehagelige Skat, synes jeg, der er Grund til ved Afslutningen af dette Arbejde at anerkende, at det er lykkedes den højtærede Finansminister at holde sin Linie trods alle de stærke Paavirkninger, han sikkert har været Genstand for. Jeg er ganske klar over, at det tidligere Medlem af Professorudvalget ikke vilde kunne opgive denne Sag uden at tabe sit Ansigt, men jeg har heller ikke Indtryk af, at Ministeren har været fristet til en saadan Opgivelse. Jeg finder, at den højtærede Finansminister under de ret langvarige og besværlige Forhandlinger, saavel i Forhold til Erhvervslivet som til det Saneringsproblem, vi staar over for, har givet Udtryk for sunde økonomiske, erhvervspolitiske Principper paa disse Omraader, og jeg har altsaa gerne villet anerkende dette.

Hermed skal jeg anbefale at stemme for alle de Ændringsforslag, hvortil jeg er Medforslagsstiller, og stemme imod de øvrige.